

Przedpłata wynosi:

w Krakowie:

miesięcznie 1 złr., kwartalnie 3 złr.,
półrocznie 6 złr., rocznie 12 złr.Za odosłanie do domu dolicza się
15 cent. miesięcznie.Na prowincji i w całej monarchji
Austro-Węgierskiej:miesięcznie 1 złr. 35 cent., kwartalnie
4 złr., półrocznie 8 złr., rocznie 16 złr.

Numer pojedynczy 6 cent.

KURJER POLSKI

wychodzi codziennie, a więc i w niedzielę, o godz. 8 rano.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: ulica Szewska Nr. 7, I piętro.

Cena ogłoszeń:

Za wiersz petytowy, lub jego miejsce
za pierwszy raz 10 centów, za następ-
nie po 5 centów. — Drobne ogłosze-
nia zwykłym drukiem po 2 cent. od
wiersza, drukiem petytowym po 5 cent. od
wiersza. Minimum ceny drobnych ogło-
szeń 25 cent. „Nadstanie” 20 cent.
od wiersza.

Adres dla telegramów:

„KURJER” — KRAKÓW.

Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Z KRAJU

Komitet centralny dla Galicji wscho-
dniej, w odczynie rozesłanej do wszystkich
powiatowych komitetów przedwyborczych,
zażądał wyborcom z kurji większych po-
siadłości ziemskich jako kandydatów na po-
słów do Rady państwa: pp. Leona Chrz-
zanowskiego, Michała Garapicha, Seweryna
Henzla, Władysława Krasieńskiego, Edwar-
da Podlewskiego, dr. Emanuela Rojńskiego
i dr. Henryka Wielowiejskiego.

Gazeta Narodowa domaga się we wzo-
rajszym artykule wstępnym zwolnienia
do Lwowa jeszcze w połowie b. m. poufnej
nagrody nowo wybranych posłów.

W sprawie tej pisze między innymi co
następuje:

„Wielka narodowa odpowiedzialność cię-
ży na panu Apolinariu Jaworskim, pre-
zesie byłego Koła polskiego, domyslnym
prezisie nowego Koła, i prezisie Koła se-
jmowego. Na nim jednym ciąży ścisły obo-
wiązek utrzymania polityki krajowej na
wysokości narodowej wkrzeszenia jedności
między polityką autonomii kraju a polity-
ką delegacji we Wiedniu. Dla wzmo-
wienia tej łączności wybranym przeciw-
nie został prezesem Koła sejmowego. Na nim
więc ciąży obowiązek podniesienia godno-
ści delegacji galicyjskiej, osadzając ją na
szerokie oparcie kraju. Od niego oczeku-
jemy czynu naprawy. Od niego domagamy
się najrychlejszego zwolnienia konferencji
nowo wybranej reprezentacji wiedeńskiej
łącznie z Kołem sejmowym, lub też cho-
ciażby tylko przy możliwym współdziału
naszych sejmowych mężów zaufania.

„Obywatelstwo, zebrane w dniu jutrzej-
szym w dwudziestu okręgach kraju dla na-
rady poufnej nad wyborem swoich repre-
zentantów, niechajże nie zapomni o tym
najważniejszym na teraz postulatcie, od-
rodzenia naszej polityki, i uciechaj wpłynię
na swoich ewentualnych wybrańców, aby
się zobowiązali, iż chcą odbyć pierwszą
przygotowawczą radę tu w kraju wśród
Koła sejmowego, wśród mężów zaufania,
naturalnie pod przewodnictwem prezesa Koła
sejmowego, p. Jaworskiego, czego on też
zapewne nie zdoła i nie zechce odmówić.
Będzie to rękojmią, iż delegacja nasza
chce kroczyć jasniejszymi i skuteczniej-
szymi drogami na pożytkowi polityki kra-
jowej”.

Z Kołomyi donoszą:

W całym mieście niezwykle zapano-
wało wzburzenie i dotąd utrzymuje się
wśród mieszczan. Sam dzień wyborów
przeszedł w ciągłej obawie i zakończył się
bardzo burzliwie. Żydzi podzielili na dwie
partje (zwolenników Meiselsa i zwolenni-
ków Blocha), bili się zrazu między sobą,
następnie, by nie dopuścić wyboru hr. Sta-
rzeńskiego, położyli się i razem ze zwy-
kłym sobie zachowaniem poczęli się naj-
rozmaitszych dopuszczając nadużyć. Tu i
owdzie wydzielano wyborcom kartki, od-
pychano od sali wyborczej i bito. Wy-
borcy chrześcijańscy zachowali się z o-
gromnym umiarkowaniem i taktem przez
cały dzień, wieczorem jednak, kiedy za
wpływem rządowego komisarsza Wajdo-
wicz, głosowanie odroczone, by dać w
ten sposób żydom możliwość pościgania
sił z rozmaitych kątów, a prowokacja
strony przeciwej nie ustala, wybuchło
dlugo poskramiane rozdrażnienie. Rozpo-
częła się bójka na pięści, tu i owdzie
krew się polała — żydzi pierzchnęli so-
gani przez tłum.

Kilka tysięcy okien padło pod kamie-
niami, kobiety z przedmieść szerzyły ta-
kie spustoszenie. Bohaterski przedtem p.
Wajdowicz, musiał się teraz schronić. Tu
okazała inteligencja tujejsza, jak pojmuje
swe zadania obywatelskie. Równie bowiem
burzono jak demonstranci, zachowała krew
zimną i z placów publicznych i ulic prze-
mawiając do rozgorączkowanych tłumów,
skłoniła je do rozjęcia się.

Mimo upadku kandydata narodowego,
uważamy wynik wyboru za nader pocie-
sający. Postawiliśmy kandydaturę *ad pro*
honore tylko by przerwać ogólne osłupie-
nie obywatelstwa i okazać, że nie godzi się o-
kręgu tego zostawiać z zasady na łup fa-
natycznej ciemnoty, wyzykiwanej przez
zagarniętych spekulantów. Tymczasem o-
trzymał hr. Starzeński tak poważną mniej-
szość, że gdyby nie presja za Blochem,
byłby z pewnością przeszedł. A zatem nie
traćmy nadziei i będziemy dalej pracować
i rozwijać myśl obywatelską. Zawiazaliśmy
już w tym celu obszerny komitet, którego
zadaniem utrzymać ciągle czyste inteli-
gencji z mieszczańskimi przez zebrania, wy-
kłady, odczyty, pogadanki o sprawach pu-
blicznych. Komitet ten podzielił się na sekcje,
celem objęcia wszystkich przedmiotów w tej
pracy obywatelskiej. Nie wiadomo na ra-
nie, jak organizację przyjmie komitet ten,
prawdopodobnie jednak założy towarzystwo

polityczne na wzór takich towarzystw ru-
skich.

Myśl to bardzo dobra, zrealizowanie jej
może przynieść najlepsze owoce w uoby-
wateleniu i unarodowieniu mas już obu-
dzonych do samodzielnosci, — byle tylko
inicjatorowie zdolali wytrwać.

Taka praca obywatelska będzie naj-
lepszym uczczeniem 100-letniej rocznicy 3
maja, około której tu się już krzątają, bę-
dzie dowodem zrozumienia jej ducha i o-
bowiązków przez nią na nas włożonych.

Czerwona Ruś omawiając artykuły po-
wyborcze *Nowej Reformy* pisze między
innych:

„Można wnosić ze słów artykułu, że
Nowa Reforma z wyboru „narodowców”
nie bardzo zadowolona. Była ona pierw-
szą polską gazetą, która bezustannie żąda-
ła od narodowców, aby zerwali z moska-
lami. W takim razie Polacy będą im
zawsze i wszędzie pomagać. Widocznie
Nowa Reforma liczyła na serjo „Roma-
czników” z polskimi pseudo-demokratami,
a tymczasem Romaczni, doszedłszy
do jakiejś takiej zgody z Polakami, przy
pomocy hr. Stanisława Badeniego „puścił
polskuju demokracji w trąbę”. Romaci-
cznik, mając obciężonych 7 czy 8 manda-
tów, zdecydował się narazić naród ruski
na rozdwojenie. Czy mu to na dobre wy-
jdzie — nie wiadomo”.

KURJER LWOWSKI.

* Księżna Florentyna Czartoryska, wła-
ścicielka dóbr w powiecie husiatyńskim
wspierała się do Towarzystwa wzajemnej po-
mocy oficyalistów prywatnych, jako członek
wspierający z rocznym datkiem 100 złr.

* Prof. dr. Gustaw Roszkowski będzie
miał we Lwowie odczyt: „O międzynaro-
dowym związku państw”.

* Wydział Towarzystwa historycznego
polecił kierownictwo *Kwartalnika history-
cznego* prof. Oswaldowi Balzerowi. Dotych-
czas redaktorem tego wyborowego pisma był
ś. p. Kawery Liske. Obecnie redakcja u-
prasza o nadsyłanie wszelkich pism, manu-
skryptów, książek i t. d. na ręce prof.
Balzera we Lwowie, ulica Zimorowicza bo-
czna nr. 7.

* Niebawem powstanie we Lwowie nowy
hotel, który urządzony zostanie w naj-
lepszym punkcie miasta w domu, gdzie się
mieszczyła kuciernia Biednickiego. Na pomysł
ten wpadł restaurator lwowski, p. Jano-
wicz.

* Zmarł we Lwowie ś. p. Heriadin R-
man, starszy kontroler poczt i telegrafów,
w 64 roku życia.

* Ku czci Zygmunta Krasieńskiego, urzą-
dzonym zostanie w połowie b. m. wieczo-
rek we Lwowie. Na obchodzie tym przy-
rzekł wygłosić odczyt o Krasieńskim prof.
Stanisław Tarnowski, prezes Akademii U-
miejętności. Program uroczystego wieczoru
odznacza się wyborami ułożonymi pojedyn-
kami numerami. Najwybitniejsze siły arty-
styczne przyobleczyły swój współzdań-
jak, ko to: pp. Chodakowski, Ślask, Wszela
czyński i Roman Żelazowski. Artystyczne
kierownictwo przyjął znakomity kompozy-
tor Władysław Żeleński, który też nowe
utwory na tym wieczorze będzie produk-
ował.

* Na posiedzeniu naukowej sekcji lw-
owskiej, galicyjskiego Towarzystwa lekarzy,
dr. Widman mówił „O diagnostycznym zna-
czeniu szmerów sercowych”, a dr. Seifman
okazał preparaty perlicy (gruźlicy) bydła
rogatego.

* Zareczynił adwokat dra Bernarda Wit-
lina z Katusza, z panną Zuzanną Gold-
baumówną, odbyły się we Lwowie dnia 5
b. m.

KURJER PROWINCJONALNY.

* Urzędowa *Wiener Zeitung* ogłasza roz-
porządzenie ministerjalne w sprawie przy-
łączenia gmin Radziszów i Jurcewie do
okręgu sądu powiatowego w Skawinie.

* Nową aptekę otworzył w Makowie p.
Leopold Laszkan, dingoletni pracownik apte-
ki p. Mikolascha.

* Towarzystwo „Przyjaciół dzieci” w
Stryku, odbyło 4 b. m. w szkole żeń-
skiej, Stryku waleg zgromadzenie. Towar-
zystwo to w ubiegłym roku liczyło 164
członków. Fundusz rezerwowo wzrósł do
kwoty 426 złr. 64 ct. Wydatek na dary
rozdań dzieciom w r. 1890, wynosił ogół-
em 684 złr. 64 ct. Deficyt ogólny, w su-
mie 118 złr. 53 ct., zapłacony będzie z
dochodów roku 1891.

* W uzupełnieniu wiadomości telegra-
ficznych o zajęciach w Kołomyi podczas wy-
borów, donoszą nam: Rozruchy rozpoczęły
się już 4 b. m. wieczorem. Naturalnie, od
wybijania szyb, od wyłamywania ram z
okien w domach itp. Halastra złożona z zwol-
nionych Blocha wpadła do mieszczańskiej
lekarza dra Kurusza. Połamano meble, po-
łożono lustra dlatego, że ich właściciel
jest stronnikiem Majelsa. W dniu nastę-
pnym z obawy przed nowymi napadami,
żydzi zamknęli swoje sklepy. Cztery kom-
panje wojska osaczyły ulice.

Po godzinie 6-tej wieczorem zabronionym
został wstęp do miasta nawet kobietom. Po-
mimo tego nie żandarmerja, ani wojsko ra-
dy dać sobie nie mogło, bo rozjątrzenie

tłumu na żydów było ogromne. Dopiero u-
spokojenie umysłów nastąpiło, gdy księża
na placach zaczęli przemawiać do ludu.

* Z Lipowej (przy Żywiecu) piszą: „Je-
szcze w roku 1875 umarł proboszcz para-
fji Lipowa przy Żywiecu ś. p. ks. Rusin, a
umierając przeznaczył pewną sumę na u-
tworzenie fundacji mszalnej za swą duszę
przyczem zobowiązał swego spadkobiercę
pod grozą sądu Boskiego o jak najrychlej-
sze wprowadzenie w życie tej fundacji —
Tymczasem fundacja ta gdzieś uwięzła; ani
się nie dowiedzieć, ani też na światło dzien-
ne w żaden sposób wydobyć jej nie mo-
żna. Raz tylko podniesiono tę sprawę, a to
kiedy prokuratora skarbu (pismem z dnia
6 marca 1881 i 7187) zażądała wystawie-
nia deklaracji od urzędu parafialnego w Li-
powej, co do przyjęcia tej fundacji i obo-
wiązków z tą fundacją połączonych. Od te-
go czasu upłynęło lat 10, a od śmierci fun-
datora ubiegł rok 16, a sprawa tej funda-
cji jakby utęchła. Oto jest niepotrzeb-
niejący komentarz, a tak niepoehlebne rzu-
cający światło na nasze stosunki.

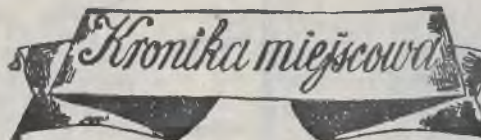
X. Z.

NOMINACJE

* Rada szkolna krajowa zamianowała
tymczasowego nauczyciela, Stefana Dżuga-
na, w Powroźniku, stałym nauczycielem
szkoły etatowej w Powroźniku; tymczaso-
wego nauczyciela młodszego, Zygmunta Ko-
złowskiego, w Tarnawie, stałym nauczycie-
lem młodszym, zawiadującym szkołą fil-
jalną w Tarnawie; tymczasowego nauczy-
ciela, Jana Hodowiańskiego, w Zarudcach,
stałym nauczycielem szkoły etatowej w Za-
rudcach; tymczasowego nauczyciela, Jana
Kamieńskiego, w Starym Sączu, stałym na-
uczycielem 4-klasowej szkoły etatowej w
Starym Sączu; tymczasową nauczycielkę
młodszą, Helenę Antekę, w Jadownikach
Podgórnych, stałą nauczycielką młodszą
2-klasowej szkoły etatowej w Jadownikach
Podgórnych; tymczasową nauczycielkę mło-
dszą, Barbarę Mrdacek, w Czarnym Dunaju-
cu, stałą nauczycielką młodszą 4-klasowej
szkoły etatowej w Czarnym Dunaju.

* Rada szkolna krajowa zamianowała ty-
mczasowego nauczyciela, Ignacego Żayda, w
Samokleskach, stałym naucz. szkoły etatowej
w Samokleskach; tymczasowego nauczyciela
młodszego, Juliana Sozańskiego, w Isajach,
stałym nauczycielem młodszym, zawiadują-
cym szkołą filjalną w Isajach; tymczasowe-
go nauczyciela, Romalda Wojnarzkiego, w
Biedziedzi, stałym nauczycielem szkoły
etatowej w Biedziedzi; tymczasowego na-
uczyciela, Wojciecha Raymana, w Osieku,
stałym nauczycielem szkoły etat. w Osieku
tymczasową nauczycielkę, Franciszkę Mro-
zówną, w Brzostku, stałą nauczycielką
4-klasowej szkoły etatowej w Brzostku;
tymczasową nauczycielkę młodszą, Jadwigę
Tournelle, w Nowym Targu, stałą nauczy-
cielką młodszą 4-klasowej szkoły etatowej
żeńskie w Nowym Targu.

* Dyrekcja poczt i telegrafów przeniosła
asystenta pocztowego, Mieczysława Jaremo-
wicz, z Rzeszowa do Brzeżan, a oficyala
pocztowego, Gustawa Borna, z Brzeżan do
Katusza.

Kalendarz. Dzisiaj: św. Franciszek Rzym-
jutra: Czerdziestu Męczenników.

Rocznice. Dnia 9 marca 1440 r., po-
słowie stanów węgierskich ogłaszają w ka-
tedrze na Wawelu Władysława Jagiello-
czyka królem węgierskim

Gdy Kazimierz Pułaski przekonał się
ostatecznie, iż konfederacja Barska upaść
musi, wyjechał do Turcji w nadziei, że
Turcja wyda Rosji wojnę w obronie Polski.
Zawiedziony popłynął do Ameryki, by
Kościuszkę walczyć w szeregach Washing-
tona. Przyjęty serdecznie, otrzymał stano-
wisko generała brygady w kawalerji ame-
rykańskiej i w wielu bitwach chlubnie się
odznaczył, szczególnie zaś zyskiwał sławę,
jako dowódca osobnego oddziału jazdy, na
którego czele widzieli z Anglikami podjawa-
jąc wojnę, w której był mistrzem prawdzi-
wym. Marzył o powrocie do Polski, ale
nie mógł już ziemi ojczystej, bo 9 marca
1779 zginął w bitwie *ad Savannah*, licząc
36 lat życia. Pamięć Kazimierza Puł-
askiego przechowała się dotąd w Ameryce.
Popiersie jego znajduje się w galerji kon-
gresu, czyli sejmu, między wizerunkami naj-
znakomitszych mężów Zjednoczonych Sta-
nów Ameryki. W mieście Savannah jest
wspaniały obelisk, na cześć Pułaskiego
z r. 1855 wzniesiony. Znakoimity poeta
Longfellow pięknym wierszem uczcił po-
skiego bohatera.

**Zebranie wyborców z większej własno-
ści okręgu wyborczego Kraków-Chrzanów,**
odbyło się wczoraj o godzinie 4-ej, pod
przewodnictwem p. Alfreda Milleskiego,
prezesa Rady powiatowej krakowskiej. Po
zagajeniu przez przewodniczącego, odczytał
dr. F. Paszkowski telegram p. Leona Chrz-
zanowskiego z zawiadomieniem, iż przyjął
ofiarowany sobie mandat w Tarnopolu. Mi-
mo to postawił p. Skirliński kandydaturę
p. Leona Chrzzanowskiego, motywując ją
tem, że tak zasłużony poseł powinien być
koniecznie przez większą własność wybra-
ny, a wybór jego w Tarnopolu nie jest
pewnym. Następnie przemawiało kilku wy-
borców, oraz członek komitetu centralnego
p. Stanisław Homolae. Wszyscy zazna-
czyli zgodnie, że wybór p. Chrzzanowskiego
z większej własności jest koniecznym i na-
leżałoby go wybrać w Krakowie, gdyby
wybór jego w Tarnopolu nie był zapewnio-
nym. Gdy jednak wybór ten jest zupełnie
pewnym, poparli mocny kandydaturę hr.
Antoniego Wodzieckiego.

Następnie hr. Antoni Wodziecki w zwię-
złym przemówieniu wypowiedział zapatry-
wania swoje na ważniejsze sprawy kraju i
państwa. Zaznaczył zaniedbanie najważniej-
szych dla naszego kraju spraw rolniczych
i zapewnił, że dążyć będzie do tego, aby
rolnictwo większe znalazło poparcie i opie-
kę w ustawodawstwie i większe uwzględ-
nienie w budżecie państwowym. Podniósł
dalej potrzebę ulg podatkowych dla prze-
mysłu i fabryk, upaństwowienia kolei, zni-
żenia taryf i polityki kolejowej, mającej
na celu ekonomiczne podniesienie kraju za
przykładem Węgier. Omówiwszy w krótko
ważniejsze reformy w dziedzinie usta-
wodawstwa, jak kodeks karny i procedury
cywilna, zaznaczył mowca, iż wobec nie-
pewności co do przyszłego stosunku stron-
nictw i większości w Radzie państwa, tru-
niutwo wypowiedzieć zdanie o przyszłej poli-
tyce Koła polskiego. Zdaniem mowcy, sta-
nowisko wyuczeka najstosowniejszem bę-
dzie, aby reprezentacji naszej zapewnić
korzystną sytuację w ugrupowaniu się
stronnictw. Nie odstępując od zasadniczych
tradycji, powinno Koło polskie kierować
się oportunizmem, nie odrzucać współdzia-
łania ze stronnictwami, których dążenia
interesem i godnością kraju nie są przeci-
wne. „To jednak zaznaczyć tu trzeba słow-
wem, a w Radzie państwa czynem, że Po-
lacy nie są, jak powiedział Herold: *für
eine jede Majordat zu haben*.”

Po odpowiedzi kandydata na interpelację
księdza kanonika Krukowskiego, w spra-
wie szkoły wyznaniowej i ustawy o kon-
kurencji kościelnej, przystąpiono do pró-
bego głosowania, w którym jeden głos
padł na p. Leona Chrzzanowskiego, wszy-
stkie zaś inne na hr. Antoniego Wodzie-
ckiego.

Hr. Aleksander Orłowski z Jarmoliniec,
bawi od kilku dni w Krakowie.

Posiedzenie Rady miejskiej odbędzie się
jutro we wtorek 10 b. m. Na porządku
dziennym dalsze rozprawy budżetowe, a ró-
wnież sprawa odstąpienia placu pod pomnik
Mickiewicza.

Z życia towarzyskiego. P. Laski, oby-
wateł z Królestwa, zaręczył się z panną
Ordęgą.

Odczyt prof. dra Darguna W zapelnio-
nej publiczności sali ratuszowej, witany
oklaskami, wypowiedział wczoraj prof. dr.
Dargun odczyt „O potrzebie wojny.” Temat
trudny i niezbyt wdzieczny. Szanowny pre-
legent oparł się na podstawach nanko-
wicz, miał rzecz ożywić barwnym opo-
wiadaniem a niejednokrotnie wytwornym
dowcipem. Mimo konferencji międzynaro-
dowych, dążących do uchylenia wojen, nie-
zależność ich nie da się jednak, zdaniem
mowcy, zaprzeczyć. Wszystkie większe or-
ganizmy społeczne, bez których cywilizacji
wyobrazić sobie nie podobna, są wpły-
wem pośrednim lub bezpośrednim wojny.
Śmiało też twierdzić można, że wojna jest
przyczyną każdego rozwoju narodu,
a często dźwignią, wyrwygającą z obję-
zepsucia i upadku Naród ujarzmiony bo-
wem w zeteknicję z innym, choćby barba-
ryjskim, zdobywa nowe horyzonty myśli,
kształci się i przeobraża w nowy, odrodzo-
ny organizm. Wszelkie zdobycze cywiliza-
cji, religja, przemysł, handel, rozwój nau-
ki a zwłaszcza geografja, postępują w ślad
za odgósem sumy wojennej — dla nich
drogę u opornych, ogień zniszczenia i miecz
zagłady często torować musi. A poezja,
szuka — ta wszechwładna pani, która zna-
gła do wielkich czynów — całkiem nowej
nabiera siły, gdy poeta uderzy w serdeczną
strunę patriotyzmu, gdy do walki za kraj
wzywa, gdy natchnienia szuka w takich
źródłach, jak naszego narodu martyrologja.
Te są najgłębsze myśli przewodnie
wczorajszego odczytu, które posłużyły pre-
legentowi do wypowiedzenia wielu zdań
głębokich a trafnych, za co mu publiczność
dziękowała gorącymi oklaskami.

Z sali odczytów popularnych. W amfi-
teatrze nowodworskim zakończył wczoraj
profesor Miklaszewski szereg zajmujących
swych odczytów, o Konstytucji 3 maja. Pu-
bliczności zebrało się nadzwyczaj wiele.
Snał sposób wykładu nader przystępny
przyciąga coraz większe zastępy cehnych
słuchaczów, dla których dobra w niedale-
kiej przyszłości Szanowny prelegent niewą-
tpliwie z dalszymi wystąpi odczytami. To-
warzystwo oświaty ludowej należy się też
gorąco uznanie, za urządzanie tych odczy-
tów niedzielnych.

Rant na rzecz męskiego Towarzystwa
św. Wincentego a Paulo, urządzany jak
zawsze staraniem hr. Adama Krasieńskiego,
odbędzie się w przyszłym tygodniu. Rant
ożywny będzie wykonaniem umyślnie na
ten cel napisanej szarady, ze śpiewami i mu-
zyką. Grono najdystygowańszych dam kra-
kowskiego towarzystwa zajmuje się nader
żywo tym rantem, któremu wszyscy rękują
wielkie powodzenie, zwłaszcza ze względu
na cel tak szlachetny.

Przedstawienie amatorskie w gości-
nym domu pani z hr. Potulickich Soban-
skiej, odbyło się w sobotę. Grano dwie sztuc-
czki: francuską i polską. W pierwszej ogólnie
uznanie za wytrawną grę zdobył hr.
R. W., tudzież hrabianka T., panna G. i
hr. P. W drugiej odznaczyli się: hr. Ed-
ward M., hr. Helena M., panna Andrzej-
kiewicz, pp. Gor. i Bn. i panna H. D.
Sztuczka polska pod względem werwy o-
gólnej, niewątpliwie lepiej wypadła. Przed
spenszczeniem zasłony przemówił hr. Ed-
M. do gospodyni domu, dziękując za to, że
uczyniła swój dom jednym z ognisk towa-
rzystkiego życia, przyczem wręczył hr. So-
bańskiej imieniem gości wspaniały bukiet.
W czasie wieczoru przegrywała muzyka
wojskowa 13 pułku, pod kierunkiem kapel-
mistrza Hocka.

Wieczorek muzykalno-deklamacyjny w
Stowarzyszeniu młodzieży rekrutowniczej
pod opieką świętego Józefa, urządzony ku
uczczeniu J.E. Księcia Kardynała, protek-
tora tegoż Towarzystwa, nadsł się nadspo-
dziewanie dobrze. Sala zapelniona szalenie
publicznością, wysłuchała przemowy ks.
Bukowskiego, który w krótkich lecz ję-
dnych słowach skreślił cel urządzanego
wieczorku i donosił znaczenie uroczystości.
Chór męski wykonał trzy utwory: „Życze-
nia”, „Hymn do pracy” i „Pieśń żołnierska”
czysto i równo. W Pieśni zaś żołnierskiej
zręczne frazowanie i odcienie, były wyko-
nane wybornie. Deklamacji poświęcono dwa
numery, gdyż monolog „Cylinder” także
do deklamacji zaliczony, a pp. M. zadał na
siebie przyjętych wywiał się ku ogólnie-
mu zadowoleniu. „Kozak” Moniuszki, ode-
grany na skrzypcach i fortepianie, zdobył
oklaski. Zakończyła wieczór scena z „Wi-
gilji św. Andrzeja” Dorowskiego, z tytu-
łowana „Karpel i Kapusta”. Po zakończe-
niu wieczorku, członkowie Stowarzyszenia,
bawili się jeszcze przez czas pewien w gry
towarzyskie.

Nowe utwory Żeleńskiego. Znakomity
kompozytor polski, Władysław Żeleński,
odbiżył nas dwiema nowymi pieśniami.
Utwory, jakie wychodzą z pracowni arty-
stycznej Żeleńskiego, są zawsze natchnione
i pełne głębokiego sentymentu i poezji.
Autor nosi w swej pierśi delikatne poczucie
melodji narodowej i umie nią przepie-
lić wszystko, co tworzy. Obecnie nakła-
dem księgarni Krzyżanowskiego wyszły
w ładnym wydaniu dwie pieśni Żeleńskie-
go, jedna do poezji Mickiewicza: „Te roz-
kwitłe ciche drzewa”; druga do słów
Marji Kwieciej: „Szo dzieleć z fujarką”.
Obie pieśni odznaczają się prześlicz-
ną melodią, oprawioną w kunstowną
formę akompanjamentu, który pyszne sta-
nowi zawsze tło u Żeleńskiego i pozwala
rozwinąć się pieśni swobodnie i pięknie.

Wista po spłynięciu lodów pomimo na
pożór spokoju, zmanifestowała się wczoraj
przed południem podniesieniem do 1 80 cm.
po nad 0. Warty gesto nad brzegami ro-
zstawione obawiając się większego jeszcze
przrybu, czuwały pilnie zamieniając się co
kilka godzin. Około godziny 6 wieczorem
stan wody się obniżył o 4 cm. O godzinie
8 służbę dzienną zastąpiła nocna z lator-
niami. Dozorcy i gajowi kęp rzezczyń pil-
nują porządku, nie oddalając się z brze-
gów rzeki ani na chwilę.

Poszukiwanie spadkobierców. Z Jass
donoszą, iż 13 lutego r. b., zmarł tam le-
karz dr. Oręba, rodem z Krakowa, bez-
żenny i nie posiadający żadnych krewnych
w Rumunii. Pozostawił on majątek prze-
szło 200,000 franków, po który zgłosił się
winni i wylegitymować krewni zmarłego.
Ów dr. Oręba miał w Rumunii rangę puł-
kownika; pochowany został według pro-
testanckiego obrządku. Donosi nam o tem
rodak nasz, stary żołnierz polski i były
Kozak otomański z 1853 r., galicjanin Mi-
chał Nałęcz Tuszyński, do którego zgłosił
się należy o bliższe informacje pod adre-
sem: Jassy, Strado Florarie 1. 28.

Wychodzący Na dworcu kolejowym kra-
kowskim, przytrzymała znowu policja tu-
kowską Michała Cichonia z Wadowie dotychczas
który jadąc w służbę do Dreżna, zabrał z
sobą trzech niedorostków z gminy wadowi-
wickiej, w celu ułatwienia im bez legity-
macji wyjazdu do Brazylii. Wszystkich 4
odesłała policja do miejsc przynależności.

REPERTUAR

TEATRU KRAKOWSKIEGO:

Wtorek 10 marca. Po raz 8-my: *Oj mę-
czyźni, męczyźni!* komedja w 4 aktach
Krzysztera Zaleskiego.

Środa 11 marca. Po raz 7-my: *Honor,*
komedja w 4 aktach Hermana Sudermanna.
Czwartek 12 marca. *Wielkie bractwo,*
komedja w pięciu aktach Jana Aleksandra
hr. Fredry (syna).

Sobota 14 czerwca. Na dochód Ryszarda
Ruszkowskiego: po raz pierwszy *Teść,* ko-
medja w 3 aktach Adolfa Abrahamowicza i
Ryszarda Ruszkowskiego.

Budapeszt 9 marca. Deputacja kapitu-
ły ostrzyhomskiej, złożona z biskupa su-
fragana ks. Józefa Boltizana, biskupa ty-
tularnego ks. Juliusza Markusa i ks. kan.
Stefana Rossvala udała się do cesarza i
wręczyła mu memoriał, w którym prosi go,
aby nie zgodził się na przeniesienie stolicy
prymasowskiej z Ostrzyhomia (Gran)
do Budapesztu. Memoriał donosi, że cesarz
i król przyjął deputację bardzo łaskawie,
a odbierając memoriał, oświadczył: „Przed-
miot jest bardzo ważny. Nie zarządzę w
tej sprawie nic, dopóki nie wysłucham
zdania wszystkich, powołanych do decydo-
wania o niej ożników”. Po krótkiej roz-
mowie o spraw

